

IX Marxa Coves - Morella

⇒ M. Carmen Llorens

Arribant a Morella.

Ja és un costum per als covarxins aficionats a l'esport, realitzar esta marxa en el mes de juliol. Però per als convidats que enguany la realitzàvem per primera vegada, era un repte que no estàvem segurs d'aconseguir. Així, vam decidir realitzar-la només des de Catí fins a Morella.

Paco i Rocher van eixir divendres de matí des de les Coves i van arribar a Catí enjorn perquè, assetjats per les mosques, no pogueren descansar en el càmping de Tírig com fan habitualment. Santi, Rebeca i jo, Mª Carmen, ens reunírem amb ells a l'hostal el Prigó, gràcies a Lola que ens va acostar fins allí. Sopàrem junts i ens gitàrem prompte perquè ens esperava un matí molt llarg.

Vaques blanques, com estàtues de marbre, resten immòbils al passar pel seu davant, seguint-nos en la mirada al veure trencada la seua quietud pel pas d'una colla de desconeguts. La imatge de vaques pasturant es va repetir sovint al llarg del camí. També ens eixiren al pas erugues, mosquits, palometes, fileres de formigues treballant ... Tot açò, envoltat pel flaïre de l'espígol, la savoritja i el timonet, entre altres, et fan alenar, omplint els pulmons, i contemplar amb assossec el paisatge de carrasques, blat, pins i matolls, ja siga des del fons d'un barranc o des d'un cim, defugint els gassos de la contaminació. Si això no fóra prou, el caminar enforteix, a més dels músculs, lligams d'amistat o en crea de nous, conversant, compartint i ajudant a salvar obsta-

El neguit causat per la calor i per no portar despertador no ens va deixar dormir molt. Així que, a les 5:30h., encara de nit, eixíem de Catí acompanyats per Carmen i Juanjo que havien eixit de les Coves a les 22:30 h. i havien caminat tota la nit.

La pujada a l'Avellà ens feia suar malgrat la fresca matutina a punt de trencar l'alba. Junts a la font de l'Avellà vam esmorzar per tal de proveïr-nos de forces i poder seguir endavant. Camí entre peus ens endinsàrem pel barranc de Salvassòria fins arribar a l'abeurador; allí una curta parada per preparar-nos a la pujada a la Llèqua, no tan dura com la primera.

Vaques blanques, com estàtues de marbre, resten immòbils al passar pel seu davant, seguint-nos en la mirada al veure trencada la seua quietud pel pas d'una colla de desconeguts. La imatge de vaques pasturant es va repetir sovint al llarg del camí. També ens eixiren al pas erugues, mosquits, palometes, fileres de formigues treballant ... Tot açò, envoltat pel flaïre de l'espígol, la savoritja i el timonet, entre altres, et fan alenar, omplint els pulmons, i contemplar amb assossec el paisatge de carrasques, blat, pins i matolls, ja siga des del fons d'un barranc o des d'un cim, defugint els gassos de la contaminació. Si això no fóra prou, el caminar enforteix, a més dels músculs, lligams d'amistat o en crea de nous, conversant, compartint i ajudant a salvar obsta-

Santi i Mari Carmen.

Tot el grup de caminants.